

RESSÒ DE LA PARAULA

Senyor, dona'ns la teva pau

Aquests dies la litúrgia catòlica convida a pregar i contemplar aquella escena extraordinària, històrica, en la qual el Ressuscitat es presenta enmig dels seus deixebles, atordits i plens de por, oferint-los la pau. Segons aquesta imatge, la pau és un regal del Ressuscitat. Semblant a un trofeu que Ell mateix ha conquistat després de la lluita lliurada en la seva Passió i Mort.

Fa uns dies es va celebrar a l'Auditori de Barcelona un concert a favor dels damnificats d'Ucraïna, que incloïa una peça coral titulada *Dona pacem Domini* (Senyor, dona'ns la pau). Aquesta és una composició dels segles XVII i XVIII inspirada en un text llatí antic (segles VI-VII). El text diu així:

«Senyor, dona'ns la pau en els nostres dies, perquè no hi ha ningú que lluiti per nosaltres, sinó Tu, Déu nostre.»

Aquesta oració al·ludeix a alguns passatges de l'Antic Testament, en els quals l'assoliment de la pau a Israel depassava la capacitat del rei o del poble mateix: no quedava cap altre recurs que esperar i invocar Déu. Sovint l'oració obeeïa a la convicció que Déu era més poderós que l'enemic i tenir-lo a favor assegurava la victòria...

Però el sentit d'aquesta senzilla oració, a partir de Jesucrist, és molt diferent. Es refereix a la pau to-

tal, la pau messiànica i definitiva, encara que viscuda avui concretament, en les circumstàncies que estem vivint. I és en l'actualitat quan adquireix tot el seu valor.

Aconseguir la pau suposa una lluita. Sempre, a l'Antic Testament, com en el Nou, fins als nostres dies, els justos, els veritables cristians i els homes de bona voluntat, han sabut que la pau cal conquistar-la, que s'ha de lluitar per ella (com escoltem sovint). Però sempre trobem uns límits molt difícils de superar. D'una banda, resulta que per aconseguir la pau cal fer servir la força, oposar-se de qualsevol forma a l'agressor injust. Per altra, sempre aquesta lluita ha quedat curta o ha fracassat. Els millors assoliments en aquest sentit han consistit a arribar a un equilibri d'interessos i de forces, un compromís que garanteixi per un temps la no agressió.

Si obeeïm el desig profund que sentim tots els éssers humans, l'anhel de no acontentar-se amb aquesta pau «pactada» i buscar una pau duradora i autèntica, no tindrem cap altre remei sinó pregar, com fa aquest breu himne.

Aquesta invocació és avui perfectament vàlida. «No hi ha ningú que lluiti per nosaltres»; és a dir, res ni ningú que ens aconseguixi la pau.

Sant Pau va adreçar unes paraules als cristians d'Efes, convertits del paganisme, que avui ens poden sonar pretensioses:

«Vosaltres vivíeu en el món sense esperança i sense Déu» (Ef 2,12).

Unes paraules que donen a entendre que l'esperança, aquesta esperança que ens salva i ens ajuda a continuar vivint, superant qualsevol amenaça i forma de mort, està vinculada a la fe en el Déu de Jesucrist. Així mateix, aquestes paraules ens diuen que qui creu i s'ha convertit al Déu, Pare de Jesucrist, viu i contagia l'esperança.

Benvinguts tots els esforços en el terreny econòmic, polític, psicològic, artístic i mediàtic, per aconseguir la pau. Nosaltres continuarem demanant, esperant, rebent i treballant el gran do del Ressuscitat.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Va ser molt agitat aquell primer dia de la setmana a la casa del cenacle a Jerusalem.

De bon matí, unes dones excitades que colpejaven violentament la porta, desvetllaren els apòstols. Intentaven explicar atropelladament que havien anat al sepulcre i la tomba era buida. Encara s'explicaven, quan arriba la Maria de Magdala dient que havia vist Jesús. Que, al principi es pensava que era l'hortolà, però el Mestre li parlà i l'envià a avisar-los a ells. Pere i Joan decidiren anar al sepulcre i ho trobaren més o menys com deien les dones. La tomba buida i el cos del Mestre no hi era. Se'n tornaren entre estranyats i creients: recordaven que havien vist Jesús glorificat al Tabor i que els havia dit que al tercer dia ressuscitaria. Rumiaien què volia dir allò de ressuscitar...

Feliços els qui creuran

tar... Tot resultava nou i inabastable per a ells.

Passaren el dia entre comentaris i hipòtesis. Alguns, a la tarda, sortiren a fer un tomb i a prendre l'aire. Altres —els d'Emmaús— se'n tornaren decebuts a casa seva. Foren aquests, precisament, els qui tornaren ja de nit dient que s'havien trobat amb Jesús i explicant tot com havia anat.

Mentrestant, el mateix Jesús entrà al Cenacle i els saludà: «La pau sigui amb vosaltres.»

De l'ensurt inicial es passà a poc a poc a la joia i a la fe. Era veritat el testimoni de les dones i dels qui deien que l'havien vist. Jesús parlava amb ells, els beneí i

els donà l'Esperit Sant. Els temors del matí, els dubtes i les esperances mal dissimulades s'havien convertit en llum i fe. Més de nit era encara quan Tomàs tornà a casa, recelant trobar l'ambient decebut d'aquells deixebles sense rumb. Però, quina sorpresa! Els trobà feliços, contents i tot il·lusionats: Jesús se'ls havia aparegut, havien menjat i begut amb Ell, els donà l'Esperit Sant i els beneí.

No, no podia ser. Els seus companys han tingut alguna al·lucinació. I a Tomàs li surt la beta racionalista: «Si no li veig la marca dels claus... si no li fico el dit fins la ferida... jo no m'ho creuré pas». L'estat d'ànim dels seus companys, el testimoni

repetit d'uns i altres, no li serveix per a res. Ell necessita veure i tocar.

Passaren els dies i cap novetat. Tota una setmana. Fins al diumenge vinent que, ara sí: estant units, amb Tomàs que també hi era, es presenta Jesús. Enmig de la festa, li diu Jesús: «Tomàs, porta la mà... no siguis incrèdul, sigues creient.»

A Tomàs se li obren els ulls a la fe. I la benaurança de Jesús que va adreçada no només a ell, sinó també a tots els Tomàs que al llarg de la història ens ha pogut costar més o menys acceptar el testimoni de la comunitat: «Feliços els qui creuran sense haver vist...» Aquí també m'hi apunto.

Des d'aquell dia, cada diumenge sentim a Jesús, que ens diu a la comunitat reunida: «La pau sigui amb vosaltres.»

Mn. Ramon Sàries

ECO DE LA PALABRA

Señor, danos tu paz

Estos días la liturgia católica invita a contemplar y orar aquella escena extraordinaria, histórica, en la que el Resucitado se presenta en medio de sus discípulos, aturcidos y miedosos, ofreciéndoles la paz. Según esta imagen, la paz es un regalo del Resucitado. Semejante a un trofeo que Él mismo ha conquistado tras la lucha librada en su Pasión y Muerte.

Hace unos días se celebró en el Auditorio de Barcelona un concierto en favor de los damnificados de Ucrania, que incluía una pieza coral titulada *Da nobis pacem Domine* (Señor, danos la paz). Esta es una composición de los siglos XVII y XVIII inspirada en un texto latino antiguo (siglos VI-VII). El texto dice así:

«Señor, danos la paz en nuestros días, porque no hay nadie que luche por nosotros, sino Tú, Dios nuestro.»

Esta oración alude a algunos pasajes del Antiguo Testamento, en los que el logro de la paz en Israel sobrepasaba la capacidad del rey o del pueblo mismo: no quedaba otro recurso que esperar e invocar a Dios. Frecuentemente la oración obedecía a la convicción de que Dios era más poderoso que el enemigo y tenerlo a favor aseguraba la victoria...

Pero el sentido de esta sencilla oración, a partir de Jesucristo, es muy diferente. Se refiere a la paz total, la paz mesiánica y definitiva, aunque vivida hoy concretamente, en las circunstancias que estamos viviendo. Y es en la actualidad cuando adquiere todo su valor.

Lograr la paz supone una lucha. Siempre, en el Antiguo Testamento, como en el Nuevo, hasta nuestros días, los justos, los verdaderos cristianos y los hombres de buena voluntad, han sabido que la paz hay que conquistarla, que se ha de luchar por ella (como escuchamos frecuentemente). Pero siempre hallamos unos límites muy difíciles de superar. Por un lado, resulta que para lograr la paz hay que usar la fuerza, oponerse de cualquier forma al agresor injusto. Por otro, siempre esta lucha ha quedado corta o ha fracasado. Los mejores logros en este sentido han consistido en llegar a un equilibrio de intereses y de fuerzas, un compromiso que garantice por un tiempo la no agresión.

Si obedecemos al deseo profundo que sentimos todos los seres humanos, el anhelo de no contentarse con esta paz «pactada» y buscar una paz duradera y auténtica, no tendremos otro remedio sino orar, como hace este breve himno.

Esta invocación es hoy perfectamente válida. «No hay nadie que luche por nosotros»; es decir, nada ni nadie que nos alcance la paz.

San Pablo dirigió unas palabras a los cristianos de Éfeso, convertidos del paganismo, que hoy nos pueden sonar pretenciosas:

«Vosotros vivíais en el mundo sin esperanza y sin Dios» (Ef 2,12).

Unas palabras que dan a entender que la esperanza, esa esperanza que nos salva y nos ayuda a seguir viviendo superando cualquier amenaza y forma de muerte, está vinculada a la fe en el Dios de Jesucristo. Así mismo, estas palabras nos dicen que quien cree y se ha convertido al Dios, Padre de Jesucristo, vive y contagia la esperanza.

Bienvenidos todos los esfuerzos en el terreno económico, político, psicológico, artístico y mediático, para conseguir la paz. Nosotros seguiremos pidiendo, esperando, recibiendo y trabajando el gran don del Resucitado.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Treballem el nou currículum de Religió

La Jornada de mestres i professors de Religió de les diòcesis amb seu a Catalunya, sota el lema inicial d'«AprenderEnsenyar» ja és un clàssic en les cites formatives anuals per aquest col·lectiu. La llavor d'aquesta iniciativa es remunta al curs escolar 2007-2008, quan el Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió Catòlica (SIERC) va plantejar fer una Jornada de mestres i professors de Religió. L'arquebisbe Jaume Pujol, responsable aleshores del SIERC, i els delegats diocesans d'ensenyament van definir els tres objectius bàsics: compartir, formarnos i celebrar. En la tercera edició s'hi incorporà plenament la Fundació Escola Cristiana Catalunya i la Jornada prengué una altra di-

l'han sostingut provinents d'unes editorials molt fidels i també de la Direcció General d'Afers Religiosos.

El lema de la XVI Jornada d'enguany és «AprenderEnsenyar: Treballem el nou currículum de Religió» i es desenvoluparà al Col·legi Sant Pau Apòstol de Tarragona el proper dissabte 30 d'abril, a partir de les 9.30 h. Al matí tindran lloc tres ponències formatives sobre el currículum de Religió i després els assistents podran escollir 2 dels 12 tallers curriculars que s'oferiran. Després de dinar hi haurà també l'oportunitat de realitzar un taller cultural i la trobada acabarà amb la celebració de l'eucaristia a les 17 h.

Per a més informació i inscripcions: [web de la FECC](#).

Trobada d'escolans

Ja són 28 les trobades d'escolans que organitza el Seminari Conciliar! Dissabte 30 d'abril tindrà lloc la propera: un moment bonic per poder trobar-se, conèixer-se, jugar i pregar els escolans de les diverses parròquies de les diòcesis de Barcelona i San Feliu de Llobregat. El lloc de la trobada serà el mateix edifici del Seminari Conciliar de Barcelona (Carrer de la Diputació, 231), de les 10 a les 13.30 h, en una matinal d'activitats en format gimcana i amb l'eucaristia com a final. A la trobada hi són convidats tots els escolans i escolanes, i també s'hi poden afegir altres nois i noies d'entre 8 i 16 anys que estiguin vinculats a la parròquia.

Trobada d'escolans 2021

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

inesborrable de fill de Déu, en la qual es reflecteix el Creador» (13 de gener).

«Vivim un temps difícil, moltes persones es troben en dificultat i sofreixen. En un temps així, necessitem a algú que ens animi, ens ajudi, ens inspire. Sant Josep és un testimoni lluminós

en temps foscos. Dirigit-nos a ell per a retrobar el camí» (13 de gener).

«Encara que totes les portes humanes estiguessin tancades, la porta de Déu roman oberta» (14 de gener).

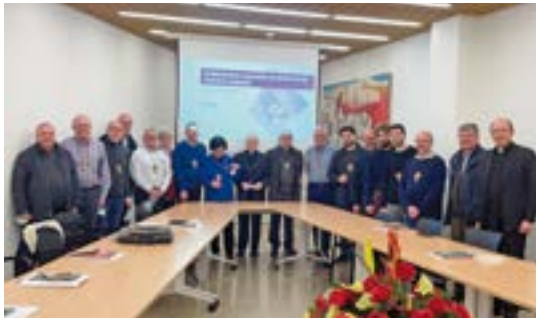
«La tendresa no és en primer lloc una qüestió emotiva o sentimental: és l'experiència de sentir-se estimats i acollits també en la nostra pobresa i en la nostra misèria, i per tant transformats per l'amor de Déu» (19 de gener).

Exèquies dirigides per laics

A partir d'ara, les exèquies o funerals podran ser dirigits per part de laics o laiques al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. El passat 6 d'abril, un grup de 15 persones van rebre el document acreditatiu signat pel bisbe conforme han fet la formació idònia per a aquest servei, juntament amb el directori per a conduir els funerals i una creu artesanal que els identificarà externament com a celebrants.

Davant la impossibilitat de poder disposar en un moment donat d'un ministre ordenat, sacerdot o diaca, per a celebrar un funeral, l'Església s'ha orientat a preparar adequadament, amb continguts teològics, litúrgics i pastorals, a laics i laiques que puguin encarregar-se d'aquests serveis religiosos, també en els tanatoris. Així queda recollit, per exemple, en el document «Un Déu de vius» sobre la fe en la resurrecció, l'esperança cristiana davant la mort i la celebració de les exèquies, publicat per la CEE en 2020. En formats diferents, les celebracions exequials conduïdes per laics estan en

marxa en diverses diòcesis. Entre las de la Tarraconense, són dues les que ja ho han portat a la pràctica: la de Barcelona i, ara, la de Sant Feliu de Llobregat.

Els laics capacitats per a aquest servei especial i ocasional a la nostra diòcesi ara són tretze homes, una dona i una altra, religiosa; deu d'ells provenen de la Vicaria del Llobregat, amb més població i més tanatoris, i els altres cinc de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf.

75 anys de l'entronització de la Moreneta

El 27 d'abril de 1947 la imatge de la Mare de Déu de Montserrat fou col·locada en un nou tron, a la seva basílica de la muntanya de Montserrat, enmig d'un gran entusiasme popular. Per aquest motiu i amb el lema «Al voltant de Santa Maria amb els nostres bisbes», enguany celebrem en cada una de les diòcesis catalanes el 75è aniversari de l'entronització de la Mare de Déu de Montserrat.

El seguici de celebracions per aquest aniversari comença precisament avui, 24 d'abril, a la catedral de Tarragona. El proper dia 27, el de la seva festa litúrgica, a les 20 h, hi haurà l'eucaristia d'acció de gràcies a la Catedral de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat, presidida pel bisbe Agustí Cortés.

La muntanya i el monestir de Montserrat queden ubicats precisament al territori del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, que al poc de néixer, concretament el 6 de maig de 2007, la va proclamar com a patrona de la diòcesi, encomanant-se a la seva protecció de mare.

SCB TALKS o evangelització a les xarxes

El Seminari de Barcelona obre les seves portes per acollir una sèrie de persones amb forta presència a les xarxes socials, per tal de conèixer la seva experiència d'evangelització en aquest context. Són perfils diferents, per a tots els públics i per a totes les edats.

La cita és el divendres 6 de maig, de les 17.30 a les 21.45 h. Hi haurà temps per a unes ponències breus de cada convidat: Rosa Pich @comoserfelizcomunodostreshijos; Pablo García @pablogarna; P. Miquel Segura @miguelseguralc; Santi López @samlo.

Després hi haurà una estona d'adoració i per acabar un pica-pica que permetrà intercanviar de manera més informal entre els ponents i els participants. Més informació al [web del Seminari Conciliar](#).

AGENDA

Café dels divendres. El proper divendres 6 de maig, de les 18 a les 20 h, hi ha prevista la convocatòria oberta als mestres i professors de religió i docents cristians en general, com a espai per compartir idees de treball en comú i projectes a debatre. És convenient apuntar-s'hi per facilitar el control de l'aforament, al Facebook de la Delegació d'Ensenyament o a través del [formulari d'inscripció](#).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Pe 5,5b-14 / Sl 88 / Mc 16,15-20]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Aní, bisbe; santa Calixta, mr. *Tortosa (al territori de la Comunitat Valenciana)*; □ Sant Vicenç Ferrer, prev.

26. □ Dimarts [Sir 39,8-15 (o bé: 1Co 2,1-10) / Sl 118 / Mt 5,13-16]. Sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i dr. de l'Església, venerat a Lleó; Mare de Déu del Bon Consell; sant Clet I o Anacleto, papa i mr.; sant Marcel·lí, papa i mr.; sant Pascasi, bisbe; sant Rafael Arnáiz, trapenc.

27. □ Dimecres [Fets 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada, 1881 -

entronitzada, 1947); sant Toribí de Mogrovejo, bisbe; santa Zita, vg. de Lucca (s. XIII), patrona de les treballadores domèstiques; beats Domènec i Gregori, prevs. de Barbastro.

28. ■ Dijous [Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jo 5,1-5 / Jo 15,1-8]. Sant Jordi, soldat mr. (s. IV), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró secundari de Catalunya (1456). Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Oceania; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.; sant Lluís Maria Grignon de Montfort, prev.; santa Valèria, mare de família, mr.; beat Luquesi, terciari franciscà.

29. □ Divendres [1Jo 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Siena (1347-1380), vg. terciària dominicana, doctora de l'Església i patrona d'Europa; sant Ramon (Raimundo) de

Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ Dissabte [Fets 6,1-7 / Sl 32 / Jo 6,16-21]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep Benet de Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.; sant Aldobrand, bisbe. *Tortosa (territori de la Comunitat Valenciana)*: □ Sant Marc, Evangelista.

1. □ Diumenge vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.) [Fets 5,27b-32.40b-41 / Sl 29 / Ap 5,11-14 / Jo 21,1-19 (o bé, més breu: 21,1-14)]. Sant Josep, obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

Diumenge II de Pasqua (C)

COMENTARI

«Feliços els qui creuran sense haver vist!»

La figura de Tomàs seria avui *trending topic*, com diem. Tot-hom segurament ha sentit parlar de la seva incredulitat feta palesa en la famosa frase «si no lo veo, no lo creo». És el que diu Tomàs: *Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus i la mà dins el costat no m'ho creuré pas*. I això que els seus companys li deien clarament: *Hem vist el Senyor*. No els hi fa cas; segurament pensa que s'equivocuen, ell vol comprovar. Per això Tomàs ens representa a nosaltres: voldríem veure i tocar per creure! Però després ja no ha de comprovar sinó que exclama amb un profund acte de fe: *Senyor meu Déu meu*. Jesús li ha dit: *No siguis tan incrèdul. Sigues creient*. Ens ho diu a nosaltres. I per això afirma: *Feliços els qui creuran sense haver vist*. Som feliços si creiem de veritat en el Crist Ressuscitat sense necessitat de veure'l. Si fóssim així es reproduiria entre nosaltres allò de la primera lectura: *Tots unànimement es reunien en el pòrtic de Salomó... el poble en feia grans elogis. Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor*. No ens mancarà a nosaltres aquesta comunió unànime i la fe d'aquells creients veritables seguidors del Crist, sense haver-lo vist? El mateix podem dir de Joan, l'evangelista, *desterrat a l'illa de Patmos per haver predicat la paraula de Déu i haver donat testimoni de Jesús*. Però això no ho viu sol: *Junt amb vosaltres comparteixo en Jesús les penes, la paciència i la reialesa*. Però també a nosaltres se'ns diu: *No tinguis por. Soc el qui viu. Jo que era mort ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu reialme*. Els cristians creiem en aquell que ha vençut la mort i el mal i que ha vingut a instaurar un regne de vida, d'amor i de felicitat. L'únic que ens cal és creure de veritat. Per això l'evangelista ens convida al final: *El que heu llegit aquí ha estat escrit perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu. I havent cregut, tingueu vida en el seu nom*. Creure és igual a vida i vida plena.

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 5,12-16)

Els apòstols obraven molts miracles i prodigis entre el poble. Tots es reunien unànimement en el pòrtic de Salomó. Ningú dels altres no gosava anar amb ells, encara que el poble en feia grans elogis.

Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor. Fins pels carrers la gent treia els malalts i els deixava allà amb les lliteres perquè, quan Pere arribava, almenys la seva ombra en toqués algun. També acudia molta gent de les poblacions veïnes de Jerusalem portant malalts i persones molestades per esperits malignes, i tots recobraven la salut.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor. O bé: Al-leluia.*

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Jo, Joan, germà vostre, que junt amb vosaltres comparteixo en Jesús les penes, la paciència i la reialesa, vaig ser deportat a l'illa de Patmos per haver predicat la paraula de Déu i haver donat testimoni de Jesús. El dia del Senyor, l'Esperit s'apoderà de mi, i vaig sentir darrere meu un gran crit, com un toc de corn que deia: «Escriu en uns fulls això que veus i envia-ho a les set comunitats.» Vaig girar-me per veure de qui venia la veu que em parlava, i vaig veure set lampadaris d'or, i enmig dels lampadaris algú que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins als peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or. En veure'l vaig caure com mort als seus peus. Ell posà sobre meu la mà dreta i em digué: «No tinguis por. Jo soc el primer i el darrer. Soc el qui viu: Jo que era mort, ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu reialme. Escriu, doncs, tot el que vegis, la situació present i la que vindrà després.»

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.» Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.» Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat.» No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Per què m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.» Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 5,12-16)

Por mano de los apóstoles se realizaban muchos signos y prodigios en medio del pueblo. Todos se reunían con un mismo espíritu en el pòrtico de Salomón; los demás no se atrevían a juntarse, aunque la gente se hacía lenguas de ellos; más aún, crecía el número de los creyentes, una multitud tanto de hombres como de mujeres, que se adherían al Señor. La gente sacaba los enfermos a las plazas, y los ponía en catres y camillas, para que, al pasar Pedro, su sombra, por lo menos, cayera sobre alguno. Acudía incluso mucha gente de las ciudades cercanas a Jerusalén, llevando a enfermos y poseídos de espíritu inmundo, y todos eran curados.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia. O bien: Aleluya.*

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Yo, Juan, vuestro hermano y compañero en la tribulación, en el reino y en la perseverancia en Jesús, estaba desterrado en la isla llamada Patmos a causa de la palabra de Dios y del testimonio de Jesús. El día del Señor fui arrebatado en espíritu y escuché detrás de mí una voz potente como de trompeta que decía: «Lo que estás viendo, escríbelo en un libro y envíalo a las siete iglesias». Me volví para ver la voz que hablaba conmigo, y, vuelto, vi siete candelabros de oro, y en medio de los candelabros como un Hijo de hombre, vestido de una túnica talar, y ceñido el pecho con un cinturón de oro. Cuando lo vi, caí a sus pies como muerto. Pero él puso su mano derecha sobre mí, diciéndome: «No temas; yo soy el Primero y el Último, el Viviente; estuve muerto, pero ya ves: vivo por los siglos de los siglos, y tengo las llaves de la muerte y del abismo. Escribe, pues, lo que estás viendo: lo que es y lo que ha de suceder después de esto.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos». Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor». Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo». A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros». Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente». Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!». Jesús le dijo: «¿Por qué me has visto has creído? Bienaventurados los que crean sin haber visto». Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos han sido escritos para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.